

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Πώς έρωτεύονται τα πουλιά. Ζηλότυπα και έπιθετικώτατα. Οι έρωτες του Κολυβρίου. Φυσίες χάριν του θηλυκού. Και μάχες και αιματοκυλίματα. Οι Κολάπτες και η κεινεκτικημοσύνη στον έρωτα. Οι Άγριοι Ίνδιάνοι. Η ψυχρότης και η πέζα του θηλυκού Παγωτιού, κλπ. κλπ.

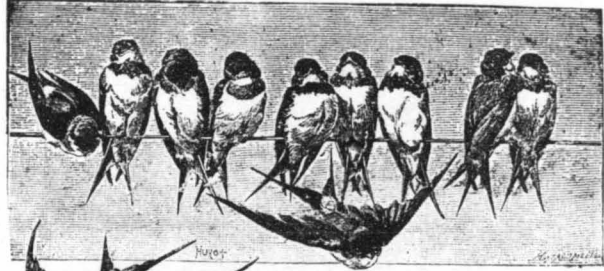

Συνεχίζουμε και σήμερα την τόσο ενδιαφέρουσα μελέτη μας για τους έρωτες των πουλιών. Όπως είπαμε και στο προηγούμενο φύλλο τα πουλιά είνε έξαιρετικά ζηλότυπα. Πιο ζηλότυπο όμως απ' όλα τα πουλιά είνε ένα μικροσκοπικό πολύχρωμο πουλάκι, ένα πουλάκι μεγάλο, σάν καρδιά, το περίφημο Κολύβριο!

Πολλές φορές, τα πουλάκια αυτά μάχονται μεταξύ τους με λύσσα άγριον θήριον, ώσπου το ένα να πέσει κάτω νεκρό! Και οι λόγοι του καννά τους; Έρωτικοί, και μόνον έρωτικοί!...

Όταν ένα άρσενικό κολύβριο θέλει να δείξει την αγάπη του σ' ένα θηλυκό, το πλησιάζει, τινάζει τα φτερά του, φουσκώνει το λαιμό του, χορεύει και φέρνει βόλτες γύρω από το άντικείμενο της λατρείας του. Πετάει ύστερα σάν άστραλη από κλαδί σε κλαδί και γυρνάει σε λίγο με το στόμα γεμάτο από άρσενικά ακουλιάρικα και σ' αυτά προσφέρει φιλοφρόνες στην αγαπημένη του, κάνοντάς της άερα με τα μικρά φτερά του, αν κάνει πολλή ζέση εκείνη την ημέρα... Έκείνη δέχεται μ' ευγνωμοσύνη αυτές τις έκδηλώςεις της αγάπης του. Τότε το άρσενικό ένθουσιάζεται κι' αρχίζει να κάνει μπροστά της παλληκαριές, ρίχνεται δηλαδή εναντίον όλων των κολυβριών που περιφέρονται εκείνη τη στιγμή από εκεί, κυνηγάει τα χελιδόνια ως τη φωλιά τους, για να δείξει στην κολή του πως είνε γενναίο και τολμηρό!... Πραγματικώς δε θα ήταν ικανό, το μικροσκοπικό αυτό πουλάκι, να παλαίψει και με γριά ακόμα, μπρός στα μάτια της αγαπημένης του, για να την πείσει για τα αισθητά του!...

Με το ίδιο πάθος που αγαπούν, τα κολύβρια, έξερουν και να ζηλεύουν και να μισούν. Από άρσενικά κολύβρια δεν μπορούν ποτέ να κάνουν χωριό μαζί. Μόλις βρεθούν το ένα αντίκρυ στο άλλο, αρχίζουν άμέσως ένα σκληρό και άμειλιτο αγώνα μέχρι εξουθένσεως.

Φαντάζεσθε πικά τι συμβαίνει όταν το άντικείμενο της έρως είνε κανένα όρασι θηλυκό κολύβριο, το όποιο διεκδικούν και οι δύο ταυτοχρόνως αντίζηλοι!... Ένας από τους δύο πρόκειται να πέσει νεκρός στο πεδίο της μάχης. Μέσος όρος δεν χωράει. Πολλές φορές όμως, όταν οι δύο αντίπαλοι είνε ισόπαλοι, συμβαίνει ν' αγωνίζονται καρτερικώς από το πρωί ως το βράδυ—ένν το μήλον της έριδος, άνεβασμένο στο ψηλόταρο κλαδί ενός δέντρου παρακολουθεί την όμηρικη αυτή μάχη με περιέργεια και με κάποια κρυφή χαρά ίσως, όσο βλέπει πως σκοτώνονται εκεί κάτω πικώς να κερδιστή την εύνοιά της!...

Πολλές φορές τόν εκαλούν και στις έσπεριδες των Άνακτόρων, να διασκεδάσει τις κυρίες της τιμής και τους άλλους σύλικούς. Πρό πάντων ενα περσιόνα τον έκανε εκπληκτική έντυπωση: Σε μια λεκάνη έχουν οινόπνευμα και αλάτι, το άναβε, και ή άρχογάλαξες φλόγες έρχογαν άποτροπικό χρώμα θανάτου στον πρόσοπα των βασιλέων και αβλικών. Στο τέλος ο Όθων του έλεγε:

— Μπράβο κύριε Λάνδρερ! Άλλα και στο σπίτι του ήταν διασκεδαστικός, ευγενής, και τόσο περιποιητικός, ώστε το σπίτι του να γίνει ο τόπος συγκεντρώσεως της πιο διαλεχτής κοινωνίας. Τις Άπόκριες μάλιστα το σαλόνι του Λάνδρερ ήταν το ευθυμώτερο κέντρο των Άθηνων. Όλοι οι ασκασκάρδες θα περνούσαν από κει, και σε όλους θα έκανε κάτι άστείο ο ζωηρός καθηγητής. Κάποτε μάλιστα άδειψε όλους τους έπισκέπτας του με μουσταλευριά στα όπισθα, και με το άστείο αυτό γελοΐσαν δλόκληρο χρόνο ο Άθναϊοί.

Η προθυμία και δραστηριότης του Λάνδρερ έμειναν παροιμιώδες. Έγχαος έπιστημονικά άθρα, έκανε διάλογους, έγραψε συντάγες, οδηγίες, λαϊκά δημοσιεύματα, ένλοικειόντας τη Χημεία, που ήταν έπιστημη άγνωστη τότε για την Ελλάδα. Απότος πρώτος ένήγχε ανάλυσεις των κρυωτέων Ιαμαντιών πηγών της χώρας μας.

Μιά ήταν ή άδυναμία του Σοβερίου Λάνδρερ: Άγαπούσε τις τιμές, τα χειροκροτήματα. Τόσο μάλιστα τα έπιζητούσε, ώστε δηγόνταν ότι αν δεν τον χειροκροτούσαν, έκομίζονταν τάχα ότι θα ζήτηση κάτι, και έβγαινε από στιγμή έξω, για να ξαναφανή πάλι και προσκόληση χειροκροτήματα!...

Το κυριώτερο σύγγραμμά του είνε ή «Έλληνική Φορενοποιία». Ο Λάνδρερ άπέθανε πολύ γέρος στην Ελλάδα, που την έθαρούσε πικά πατρίδα του.

Ένα έξοριστό είδος κολυβρίου, ο Κολάπτης, άζει με μνημονευτή ιδιαιτέρως. Μόλις πλησιάζουν ή πρώτες μέρες της άνοιξης και τα πουλιά αρχίζουν να έτοιμάζονται για το ευχάριστο καθήκον του γόμου, ή φωνή του Κολάπτη έξαναγγέλει χαρούμενα στα τέσσερα σημεία του όρίζοντος το χαρμόσυνο αυτό γεγονός. Τότε τα άρσενικά μαζεύονται κατά όμάδες και κυνηγούν ένα θηλυκό. Το πλησιάζουν, χαμηλώνουν το κεφάλι μπροστά του, άπλώνουν την ουρά τους, προχωρούν, όπισθοχωρούν, κάνουν έλιγμούς, φέρνουν διαφορετικές στάσεις και κάνουν τέλος ό,τι μπορούν για να το πείσουν περί της ειλικρινείας και της παραφρασίς της αγάπης του.

Το θηλυκό πετάει τότε σ' ένα άλλο κλαδί. Μά τ' άρσενικά δεν άπογοιτιούνται απ' την περιφρονητική του στάσι και το πέρνουν από κοντά, έπαναλαμβάνοντας τις έκδηλώσεις του έρωτός του, μίχως ότου το κατακτήσει ένας από αυτούς ή και περισσότεροι, γιατί οι Κολάπτες δεν μονορχούν για τα όρασι μάτια της αγαπημένης των, ούτε και δείχνουν ζήλια. Όταν δε το θηλυκό διαλέξει έναν από αυτούς, οι άλλοι τρέπνε σπινώματα της χολώστια και πηγαίνουν να βρουν άλλη συντροφισσα. Ούτε θυμίο, ούτε φασαρίες, ούτε σκηές θηλυτιπίας!

Έν τώ μεταξύ, το κοινοόργιο ζευγαράκι αρχίζει να χιτίζει τη φωλιά του. Προσπαθούν με τοιμητάματα του ρόμφους των ν' άνοιξουν μια τρύπα μέσ' στον κερμό ενός δέντρου, μια τρύπα ικανή να χωρέση τα μικροσκοπικά σπαστάκια τους και τα πουλάκια που θα γεννηθούν. Και έντ' το όρσενικό εργάζεται άκούραστα, το θηλυκό στέκεται δίπλα του, του τραγουδάει και κάπου - κάπου, του δίνει και καμμία τοιμηιά. Αλλά είνε τ' άστεία τους. Όταν πάλι δη ότι ο σύζυγος της κουράσθηκε, τον βουθάει λίγο στο δύσκολο έργο του.

Μόλις ή φωλιά έτοιμασθή τη στρώνουν με πράσινα φύλλα δέντρων, μπαίνουν μέσα και... Άς μήν τα ένοχλοΐμε όμως στην τρυφερά άπασχόλησή τους!

Έπίσης περίεργοι είνε κ' οι έρωτες των άγριων Ινδιάνων. Όταν οι Ινδιάνοι άκούσουν, κατά την περίοδο των έρωτων τους, την κραυγή του θηλυκού, παρατιν άμέσως θηλυκώς, και δέν τους βλέπει—και κάπου - κάπου στέκονται και ρίχνουν έξεστασικώς ματιές τριγύρω τους.

Πολλές φορές πάλι συμβαίνει, σε κάτι τέτοιες έπίσημες στιγμές, να πιστούν μεταξύ τους. Η μάχες των άγριων Ινδιάνων είνε άφαντάστος άγχιος. Το αίμα ρέει άσθονο και, συχνά, ο ένας σκοτώνει τον άλλο με ένυατά ραμφίσματα!...

Και οι φασιανοί έχουν έπίσης τη συνήθεια να έκδηλούν την αγάπη τους στρυφνορίζοντας στον άέρα γύρω από την αγαπημένη τους... ώσπου να βαρεθή εκείνη να τους βλέπει και να τους παραχώρηση την έννοιά της.

Πολύ ύπομονετικά στον έρωτά τους είνε τα άρσενικά παγώνια. Δεν ύπάρχει όμως στον κόσμο πιο κρύο και άναίσθητο ζωντανό δν από το θηλυκό παγόνι. Το κάκου το άρσενικό στέκεται μπροστά του, με άπλωμένη τη θαυμασία ουρά του, έπί μέρος δλόκληρης, του κάκου το συνοδεύει παντού και του έπιδαμψαλεί ένα σωρό στοργικώς φροντίδες!... Το θηλυκό κρατάει πόζα, δείχνεται άπάντησα άκατάδεχτο.

Μά οι έρωτες των πουλιών δεν έχουνε τέλος. Κάθε πουλί έχει και το δικό του τρόπο που έρωτεύεται και έκδηλώνει τον έρωτά του. Στο έρχόμενο φύλλο, λοιπόν, θα σας άναφέρουμε και μερικά άλλα χαρακτηριστικά παραδείγματα.

